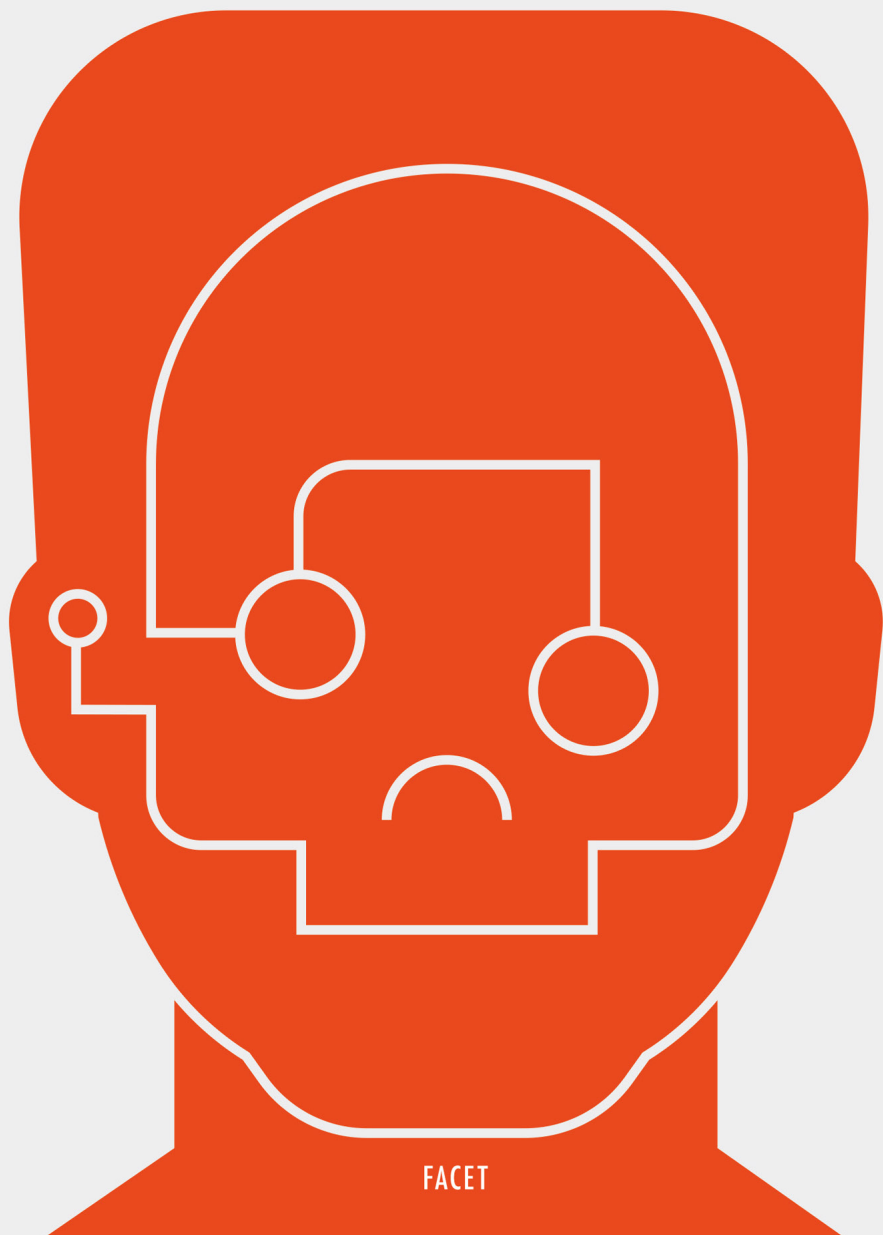

NIS DAHM SPERLING

SKABERVÆRK

FACET

NIS DAHM SPERLING

SKABERVÆRK

Skaberværk

Forfatter: Nis Dahm Sperling

© Forlaget Facet

1. udgave, 1. oplag 2021

Artwork: Anders Brinkmann

Redaktion: Sebastian S. Schultz

ISBN-13: 978-87-93456-87-7

Kopiering fra denne bog må kun finde sted på institutioner, der har indgået aftale med Copy-Dan og kun inden for de i aftalen nævnte rammer.

Korte citater til brug for anmeldelser er tilladt.

Forlaget Facet

Vandværksvej 20B

4581 Rørvig

DK-Denmark

info@forlaget-facet.dk

forlaget-facet.dk

facebook.com/forlagetfacet

instagram.com/forlagetfacet

twitter.com/forlagetfacet

Til Dorothy & Asta

1

THE RUMBLE

*Float like a butterfly, sting like a bee
The hands can't hit, what the eyes can't see.*

– Muhammad Ali

Alis venstre jab kører som en metronom. Pam, pam, pam. Lang og ranglet og alt for mørk holder han Foreman på afstand med sine konstante stik. Sort læder mod mørk hud. Blod og vaseline sprøjter ud over publikum, der langsomt vågner op til dåd.

Udfaldet er givet på forhånd. Kampen afgjort for længe siden. Men blodtørsten er frisk. Teo kan mærke, det bliver en god aften. Første runde af The Rumble in the Jungle er netop skudt i gang. Den bumsede jockey ved ringside er så småt ved at få synkroniseret de to kroppe i ringen. Teo lukker øjnene og mærker, hvordan feedet flyder ind. Overtager de to skygger. Det befriende mørke, der sætter blodrusen fri. Vækker de døde til live.

Foreman rammer Alis krop med et smæld, der kan høres helt ned på de billige rækker. Teo kigger op med et bredt smil. Det er krig deroppe. Han håber bare, de to skygger

kan gå alle otte runder uden at bukke under.

Han skæver til den lille, tykke jockey, der styrer begivenhederne i ringen. Drengen sidder med åben mund og lader sine fingre danse i luften. Trykker på tangenter, kun han kan se, mens savlet løber i en lind strøm ned over hans dobbelthager. Jockeyen rider sine skygger hårdt. Pisker dem frem over den billige kanvas. Justerer feedet, så de slidte kroppe ikke brænder ud, før sidste slag er slået.

At udkæmpe The Rumble med to washouts er som at køre racerløb i et gammelt vrug. Man kan ikke bare hamre sømmet i bund, men skal finde en delikat balance mellem gas og bremse. Teo har set den unge jockey et par gange før, og han har et talent for at presse dårlige skygger lige til grænsen. Derud, hvor magien sker.

Den blege buddha er den eneste grund til, at han er her i aften. Og grunden til, at flere hundrede mennesker er padlet ud i Amagers synkende ingenmandsland for at se en skyggekamp. Det og så The Rumbles legendariske brutalitet. Det er sjældent, de to mænd kommer uskadte ud af ringen, og specielt Alis skygge må ofte slæbes fra kanvasen. The Rumble er et mageløst slagsmål.

Teo får et hårdt puf i ryggen og snurrer rundt med næven hævet til slag. Klar til at sende det stakkels fjols lige i dørken. Stirrer ind i ansigtet på en lille, krumrygget mand, der smiler med en håndfuld nikotingule tænder. Åndedrættet hvæser ud gennem en næse, der er trykket helt ind til kraniet. Små totter hår klamrer sig til mandens isse, og ørerne stritter hver sin vej. Den lille gnom gnægger muntert og klapper Teo på skulderen.

“Hey cubano. Længe siden. Troede måske du var død.”

Teo smiler.

“Hey Richard. Nej, ikke endnu.”

Richard nikker og klapper ham på kinden.

“Det er en skam med dig, Teo. Da du var go’, var du sgu go’. Ikke ligesom de to stakler deroppe.” Den gamle mand peger op mod de to skygger i ringen, der tæver løs på hinanden. Så kigger gnomen alvorligt på ham. Neonlyset fra de små madbåde spejler sig i hans tykke, firkantede briller. “Teo. Der er nogen, der går rundt og spørger efter dig. Har du rodet dig ud i noget skidt?”

“Næ. Jeg passer mig selv Richard.”

Et lille sørgmodigt smil spiller over de gråblå læber. Han klapper Teo på skulderen.

“Ok, Teo. Hvis du siger det. Pas godt på dig selv.”

Så stavrer den hjulbenede coach op til ringen igen. Det er hans skygger, der er i aktion i aften, og han passer godt på sine drenge.

Teo følger den gamle mand med blikket, indtil han forsvinder bag ringhjørnet. Stikker en hånd i lommen og fisker den lille, sorte kugle op. Klemmer kuglen tre gange i hånden og mærker indpakningen smelte ud mellem fingrene. Han åbner og kigger på den lille, lyserøde pille, der har kostet ham alt for mange penge. Kun det mest eksperimentelle shit bider på ham nu om dage. Han popper pillen ind på tungen og skyller efter med en Tsingtao. Lunken. Alt er fucking lunkent.

En udmagret punk-type støder ind i ham, så han taber flasken, der knuser mod den våde asfalt. Teo sukker og vender sig mod den tynde fyr, der rækker hænderne i vejret og fniser, mens øjnene triller rundt i hovedet på ham. Ham

giver det ikke meget mening at tæve løs på.

Teo kigger sig flygtigt omkring. Baggården er næsten tomt for vand, men stanken af rådden kloak holder ved. De har proppet porten til med gennemblødte sandsække, og rustne pumper kæmper for at holde vandmasserne stangen. De udslidte maskiner hviner som druknende dyr, men holder omtrent stand. For nu. Saltvandet ligger i regnbuefarvede pytter overalt. Spejler de to dansende skygger deroppe. Små hovercrafts med neonskilte, der tilbyder alt godt fra havet, står på deres flade puder langs gårdens udkant. Klar til at puste sig op som kuglefisk og flygte, så snart pumperne står af.

De er vel tre hundrede, der har fundet vej til den forladte karré på ydre Amager. En spytklat fra hallen, hvor han selv boksede sine første kampe. Engang øens stolthed. Nu knap et synkende minde. Ligesom ham.

Han ryster hovedet fri for tanker og fokuserer på ringen. Det sted, hvor verden stadig giver mening. Giver den tynde punker et los for at få bedre udsyn. Mærker, hvordan det pislunkne vand skvulper fra hans sko og op i buksebenet. Hijo de puta. Han kan ikke huske, hvornår han sidste har haft tørre, sådan rigtig knastørre, fødder.

Hvornår kicker den fucking pille ind? Han gider ikke høre på sin krops konstante brok. Ikke i aften.

Alle de tørre pladser med godt udsyn er for længst taget. Han stiller sig til rette midt i en ordentlig pøl. Mærker sokkerne gennemblødes. Bider det i sig. Herfra kan han i det mindste se ringen.

Han glæder sig altid til at se The Rumble. Det gør han virkelig. Selv en billig lorteopførsel som den her har poten-

tiale. Det er selvfølgelig ikke som i de gode gamle dage, da han selv skyggede. Da han var på toppen. Dengang havde kampene sgu haft karakter. Rigtig kvalitetsunderholdning. Med dygtige skygger, der gav noget ekstra til kampene. Testpiloter, der pressede kroppen og teknologien til kanten. Det her er ren pølsefabrik. Talentløse tosser, der får hyldevarer sendt direkte ind i pandebrasken. Men man har jo lov at håbe på et glimt af magi. På et mirakel.

Teo studerer Foremans skygge. Den store fighter er mærkelig bleg i huden, sikkert en pigmentbehandling, der ikke helt lykkedes, men bevæger sig nogenlunde som den ægte vare. Tamper tungt frem med hovedet sænket som en arrig tyr. Big George er heller ikke verdens sværeste bokser at skygge.

Ali danser baglæns. Fodarbejdet korrekt, men uden rytme. Talent. Der er ingen, der kan skygge Ali. Selv et perfekt feed i kroppen på den bedste skygge er en bleg kopi. Hvis man skal skygge Ali, så skal man forstå ham. Det kræver noget særligt. Det kræver det, han har mistet.

Langt om længe begynder det at sitre i fingerspidserne. Flammende is brager op gennem hans rygsøjle og eksploderer som fyrværkeri i hans hjerne. De stoffer, der blandes i hans blod, ville sparke et normalt menneske omkuld på fem sekunder. Men når ens nervesystem har en skrue løs, så kan man bare vente og håbe.

Nu løber en steppebrand af kold ild gennem årerne. Og han flyder taknemligt afsted på brudstykker af gamle minder. Husker første gang han så The Rumble med sin far. Sort-hvid. Old School. Råt og ægte. Sådan som de kan lide det. De hopper og skrigger i begejstring. Kom nu, Ali.

Slå ham ihjel. Vamos!

Han smiler og slikker salte tårer af overlæben. Så forsvinder strømmen af endorfiner i hans sumpede hjerne og efterlader et koldt lag sved på panden. Han ryster under en isnende lyskegle. Nu er det ham, der kæmper i ringen. Et kaos af hooks, jabs og stød, der ramler sammen. Mørke. Smerte. En brændende ild i hans hoved.

Han tager sig til den smeltede bruske bag øret. Implanta-tet koldt og dødt. Han er en fange i sit eget hoved. Har mistet sin adgang til kroppen. Forbindelsen til kødet, viljen og hjertet. Kappet for altid. Han kigger ned på sine hænder, der danser i det sitrende lys. Engang kunne han fange en flue i flugt. Nu kan han ikke engang få sine hænder til at holde op med at ryste.

Ali ligger helt ude i rebene nu. Ligner en mand, der prøver at få øje på noget oppe i himlen. Foreman hamrer løs på ham. Det ene tordenstød efter det andet. Det er sjældent, at en skygge kan holde til den mishandling, som Foreman langer ud i løbet af de otte runder.

Teo tæller slagene. Venstre hook til kroppen, højre hook til hovedet, venstre hook til hovedet. Han overvejer at tage resten af runden i Fuld Indlevelse. Fristet til at hoppe ind i kødet. Mærke slagene. Smage blodet. Komme helt tæt på. Tæt på det, han var engang. Men det er ikke hans kød. Det er billig hakkefars. Spild af tid. I aften vil han bare væk. Langt ud. Glad for at lade andre om at kæmpe.

En bange anelse skærer gennem rusen. Skubber hans øjenlåg på vid gab. Han skærer tænder og stirrer på de tynde reb, der omgiver ringen. De ser stramme og spændstige ud. Teo maser sig stakåndet hen til ringen. Griber

fat om rebene med begge hænder. Tjekker, om de er løse nok. The Greatest havde aldrig vundet over Big George Foreman, hvis ikke hans team havde løsnet rebene, så han kunne læne sig ud af mesterens rækkevidde. Det havde drevet Foreman til vanvid og fået ham til at slå sig selv træt.

Teo så engang en kamp i Tyskland, hvor arrangørerne havde glemt det. At løsne rebene. Den fejl havde kostet Alis skygge et øje. Og ødelagt fornøjelsen for alle dem, der vidste bare lidt om boksning.

Teo hiver i rebene og konstaterer, at de er tilpas slappe. Tørrer sved af panden. Han står og hviler sig mod den dansende indhegning, da han ser hende ud af øjenkrogen. Blondt pandehår. Grønne øjne. Ikke til at tage fejl af. Og så er hun væk. Eller det vil sige, hun står der stadig. Køber piller af en skaldet mand i læderuniform og er meget smuk. Men han kender hende ikke. Ved ikke, hvorfor han kendte hende for lidt siden. Han stirrer på hendes hænder, der hastigt stikker pillerne i lommen. Hendes læber, der former en flygtig tak.

Det knitrer i hans ører og klør inde bag panden. Et praj fra ødelagte celler, der prøver at huske noget, som ikke længere eksisterer. Hans mund smager af metal og jord. Smeltede minder. En kogende bølge af uvirkelighed skylles ind over ham, mens han studerer en fremmed kvinde, som han kender.

Verden flimrer og vibrerer. Truer med at gå helt op i limningen. Så han retter op og fokuserer på det, han kender. Kampen. Sveden. Blodet. Det, der bliver tilbage, når alle tanker er fordampet under bagende projektørlys. Hans hænder knuger rebet som en livline, der kan redde ham

fra at blive skyllet bort. Forsvinde i dybet for aldrig at vende tilbage.

Han slipper brat sit tag, da en vagt griber ham i armen. Trækker ham væk fra ringen. Endnu en junkie at holde styr på. Vagten skubber ham hårdhændet tilbage i den hujende mængde.

Teo ænser, at der er mange mennesker til stede nu. Rigtig mange. Omgangen er kun et par minutter gammel. Verden begynder igen at få form og fasthed. Det kan stadig blive en god aften. Hvis bare han kan holde hende på afstand.

Så rammer Alis jab Foremans kæbe, og al forvirring ophører. Ali presser på og sender jab efter jab i hovedet på den regerende mester, der virker overvældet. Træder tilbage i takt med slagene, der træffer hans kæbe og krop.

Teo føler et sug af liv og gejst løbe gennem sig, hver eneste gang Alis lige stød rammer Big Georges ansigt med et enkelt og rent formål. Her er ingen plads til at tvivle. Bare en hyldest til øjeblikkets vildskab. Pakket ind i den smukkeste voldsballet, verden nogensinde har set.

Teo bemærker igen, at de to krigere ser helt forkerte ud. Det er ikke let at finde gode skygger til billige kampe. Ali er for mørk og for høj. Foreman for lys og for kvabset. Til de store kampe bliver skyggerne fikset med kirurgi og hudbehandling, så selv ikke en mor kan se forskel. Men den går selvfølgelig ikke i en kamp på amagerbudget.

Teo lægger nu ikke det store i udseendet. Den unge jockey har styr på feedet, og skyggerne er faldet ind i den korrekte rytme af slag og parader. Når først dansen er i gang, så er dynamik, timing og kraft det eneste, der tæller.

De gamle mestre lever i vinklen på et hook og bevægelsen i en fod. Ikke i hudfarve og muskulatur. Men folk betaler for at se skygger, der ligner originalerne. Og derfor er det her en kamp for fattigrøve og tabere.

Han opdager, at en lille gruppe skinheads i grønne bomberjakker har stillet sig i en cirkel omkring ham. De er kommet for at råbe abelyde ad de mørke skygger, og nu har de til deres store begejstring fundet endnu en halenege, de kan svine til.

En ligbleg grønjakke, der er pumpet så hårdt op, at han er lige ved at sprænges, træder tættere på. Det hvide i hans øjne lyser neongult, og han tror, han er en fandens karl. Men han er bare en tung klump kød. Maldito cobarde.

Den store mand klør sig oven i skaldepanden med den ene hånd og under armen med den anden. Griner med dårlige tænder. Teo lader ham komme så tæt på, at den billige deodorant overdøver stanken af kloak. Så hugger han badedyret hårdt i nyren. Mærker vævet briste under sine knoer. Den pumpede skinhead laver en lyd som en punkteret ballon, og Teo vender sig mod ringen for at se boksning.

Foreman har rystet Alis indledende provokation af sig. Slag for slag lægger han fundamentet til den dominans, han holder fast i resten af kampen. Gongongen lyder, og bokserne går tilbage til deres hjørner. Nogle forhutlede typer tørrer blod af skyggernes ansigter. Prøver at opretholde illusionen om den trofaste coach, der motiverer sin fighter. Til Teos store ærgrelse har bokserne ingen programmering i pausen. De kigger bare åndsfraværende ud i luften, mens sved og spyt strømmer ned over hagen og

ned på det blodplettede kanvas.

Brudstykker fra hans egne kampe dukker op til overfladen. Selv på autopilot er der ting, der aldrig forsvinder. Kampene er en rød tåge af vrede og smerte, men han kan huske ting fra ringhjørnet. Fremmede omgivelser og ansigter fortrukket i ekstase over den vold, de lige har været vidne til. Og den vold, de skal til at se.

Hans kampe brænder sig fast som madrester på en gammel pande. Moste og uigenkendelige. Glæden, han engang følte ved at gå i ringen, er væk. Bitter galde fylder hans hoved og overtager hele hans verden. Indtil kæmperne igen kalder på ham. Med de kombinationer, finter og fremstød, som han kender så godt.

Nu er han i verden igen og får et kort sekund øjenkontakt med Alis skygge. Han kan se Alis retfærdige harme flamme i øjnene på den unge krop, der kigger ud på ham. I næste nu vender Ali ryggen til ham. Hænger nærmest vandret i tovene. Stikker fra tid til anden den rasende Foreman, som en myg, der ikke kan klaskes.

Projektørlyset skinner i implantatet bag Alis øre, der sender rå data ud i handskerne på den ranglede knægt. Udførelsen er ikke perfekt, men der er noget specielt på færde her. Det er han sikker på. Han kan ikke sætte fingeren på det. Men publikum fornemmer det også. Helt tydeligt. Stemningen omkring ringen truer med at koge over. Den skinhead, der står nærmest, vælter om på asfalten med fråde i mundvigen og kramper i kroppen. Hans venner sætter sig på ham og hylér i vilden sky. De virker glade.

Foreman styrter frem som et rasende næsehorn, der vil stange Ali ihjel. Ali hænger fortsat i rebene, undviger og

går på jagt efter et nyt hjørne af ringen at forsvare. De er i 5. runde. Den legendariske omgang, hvor begge bokserne tror, de er ved at vinde kampen, og skal til at satse alt.

Foreman har fået nogle af sine bedste slag ind i slutningen af 4. og kan lugte blod. Han ved, at han bare skal ramme Ali med ét af sine tordenslag og så vil kampen være afgjort.

De to skygger danser omkring hinanden, og så sætter Foreman sin offensiv ind. Venstre til maven, venstre til hovedet, venstre til maven, venstre til hovedet, venstre til maven og en mere til maven og så kommer højrehooket, som rammer Ali på kæben. Alis hoved skyder tilbage, men han ryster slaget af sig og råber: "Didn't hurt a bit," præcis som han skal.

Ali kan ikke danse, som han kunne engang, men han tager tæskene. Lader verdens stærkeste mand slå sig selv træt. Rope-a-dope, sucker. Foreman tøver, som om The Louisville Lips hånlige råb har drænet ham for vrede og tro på egne evner. Han kan simpelthen ikke begribe frækheden. Og så kommer Alis retfærdige hævn som en uimodståelig straf fra oven. Tyve dybe, hårde slag, der næsten alle finder deres mål.

Teo ved, at den regerende mesters skygge skal stå sin hårdeste prøve under dette bombardement. Det er ikke mange, der som kæmpen fra Texas kan tåle 20 direkte slag i 5. runde, og det sker tit, at Big Georges uheldige skygge besvimer midt i afstraffelsen, hvorefter kampen må afbrydes. Men selvom Foreman ser mere og mere blodig og hævet ud, bliver han stående som en vakkelvorn skammel, og Teo maser sig lidt længere mod højre ringhjørne for at få et af kampens mest ikoniske øjeblikke med.

Da Ali lander det sidste slag, øjeblikket inden gongongen lyder, kigger han lige på Teo, som han ved, han vil, smiler skævt og blinker som for at sige: Jeg er kun lige startet. Det er lige stærkt, hver eneste gang.

Lyden fra gongongen giver ekko i den trange baggård, der efterhånden er omdannet til en heksekedel af mennesker beruset af vold, blod og alle tænkelige former for stoffer. København har aldrig set en baggårdskamp som den her. Så meget er sikkert. I Zaire havde blodet flydt i det stadium, der husede The Rumble. Hans far sagde, det var det, der havde løftet kampen til de legendariske højder. Teo griner. Luften er tyk af blodrus i aften. Det er et godt tegn.

Og så er det, som om en kølig brise slipper ind i den trange gård, og galskaben løfter sig et øjeblik. Hun står få meter fra ham og rækker hænderne frem. Hendes ansigt lyser op i hans hoved, som om nogen har skiftet en sikring og tændt alle kontakterne. Hun smiler forlegent og slår ud med armene som for at sige: Her er jeg. Og det er hun da i den grad. Fylder hans opmærksomhed til randen. Får hans hjerne til at skvulpe over og øjnene til at løbe i vand. Han forsøger desperat at vågne op til dåd. Går på jagt efter en ledetråd, måske en lugt eller en følelse, men tumler ind i en ulden mur af ketamin, der absorberer al hans viljekraft.

Måske har han mødt hende i Hamborg eller Moskva? Dengang var han helt ude at skide. Der var huller på både dage og uger efter kampene. Men det her er ikke bare en tilfældig groupie. Hun er mere end det. Hun er en insistende trykkn for ørerne, der vil udlignes. Han står lige på kanten. På nippet til at huske, men stritter imod. Alle

instinkter i hans krop fortæller ham, at hun kun kommer med smerte og savn. Tilgivelse er ikke en mulighed.

Igen presser minderne sig på, og smerten får det til at sortne for hans øjne. Han lader sit hoved falde i et øjeblik udmattelse og ser ned på de udviskede, gule streger, der engang har markeret en fodboldbane på den bulede og flækkede asfalt. Han følger en streg med øjnene og ved, at hun vil vente på ham, hvis han bare følger linjen hele vejen. Ikke lader sig distrahere. Så lyder signalet til kamp, og ud af øjenkrogen ser han skyggerne bevæge sig ud på slagmarken for at kæmpe om evig hæder og ære.

Han kigger op, holder hendes blik en kort stund, før hun bliver skyllet bort af masserne, der vender tilbage til deres pladser med friske stimulanser i blodet. Det er for svært at huske, for fristende at kigge på kampens vildskab, og han kaster sig sammen med det bølgende menneskehav ind i den rituelle stammedans, der løfter The Rumble ind i verdenshistorien.

6. runde er en blodig afstraffelse lige efter bogen, hvor begge bokserne tager og giver, men ingen vinder endnu kan udpeges. Det kan gå begge veje, og uvisheden driver den frådende folkemasse til vanvid. Han rider på bølgen og kan føle den befriende smerte fra hver en flækket kno og læbe løfte tågen fra sin hjerne.

I 7. runde er der ikke længere nogen tvivl. Big George er en færdig mand. Han stavrer frem som en arbejdshest tvunget til at gå på en stenet og ujævn mark. Frem og frem, men uden kraft og beslutsomhed. Slagene stadig hårde, men ikke længere bakket op af den usvigelige tro på egen uovervindelighed. Og Ali er en mester til at læse

en knækket modstander.

Nu sætter han sin offensiv ind og gør det umulige. Tæver Foreman. Ali har allerede iført sig sit nye bælte og holder hof fra ringen. Mængden tilbeder kongen på behørig vis, og der er ikke længere nogen tvivl i Teos sind om, at der er mere på spil her end en usædvanlig god jockey. Ali er til stede sammen med dem, og nu kan han høre kampråbet rejse sig fra tusinde struber omkring sig: Ali, bomaye! Ali, dræb ham! Og han kan høre sin egen stemme i koret.

Da gongongen endelig lyder, bemærker han den næsten ikke, og denne gang flyder folk ikke ud til pusherne og luderne i gårdens hjørner. De hylér efter blod, og Teo kan se galskaben i de opspilede øjne omkring sig. Der er ikke længere nogen vej tilbage, ikke noget liv uden for ringen, kun den alt for varme og fugtige københavnske nat, der omfavner ham og bærer ham tættere og tættere på kanten.

Nogen griber ham i armen. Han kigger irriteret på den lille hånd, der borer sortmalede negle ind i hans hud. Hun råber til ham og gør fagter med sin frie arm, men tiden er ikke inde til at huske. Stemningen for løssluppen, og betydningen alt for stor. Gongongen lyder, og han river sin arm til sig, mens han klemmer sig tættere på ringen, så hun må slippe sit greb. Der pibler lidt blod ned over hans arm. Det er perfekt.

Skyggerne vender tilbage fra deres kortvarige koma. Genoptager dansen. Der er ikke længere nogen elegance. Ikke nogen hurtige trin med foden eller finter med handsken. Bare to mænd, der næsten har tævet livet ud af hinanden.

Foreman ligner en antik legetøjs-bokser, der stift læner

sig fremover og leverer slag på slag på slag. Som at se armene på et damplokomotiv. Men uden kraft eller tro. Og afstraffelsen fortsætter, som han ved, den vil, alt for langt ind i 8. runde. De to bokserer er på vej til det mørke hjørne af verden, hvor kun et papirtyndt lag af vilje adskiller dem fra bevidstløshed og nederlag. Der resterer bare ti sekunder. Og så sker det. Alis skygge klemmer sig væk fra rebene og sætter dødsstødet ind. Kort venstre og en lige højre til kæben.

Foremans skygge vakler, som om jockeyen har mistet forbindelsen et øjeblik. Lægger sig på ryggen og kigger op på kamplederen, der bøjer sig over ham og bevæger armen som en taktstok. En, to, tre. Skyggen kommer op på alle fire og prøver at rejse sig som et skamskudt dyr. Fire, fem, seks, syv. Snubler. Otte, ni, ti. Dommeren vifter med armene, og det hele er slut. Ali rækker handskerne mod den lysmættede nattehimmel og skriger sit sejrsråb mod guderne.

Og nu bevæger mængden sig pludselig. Folket forlanger at fejre deres nye mester. Kamplederen kan intet gøre for at hindre det. Ali, der kigger tomt frem for sig, bliver løftet op. Båret på utallige hænder. Ud af ringen og ud i den dampende hede Zaire-nat. Teo danser ned ad gaden sammen med de lokale. De skal ud og hylde deres nye verdensmester. Al den opsparede vildskab flyder som elektricitet gennem hans ødelagte celler. Et minde om irgrønne øjne antændes en sidste gang for derefter at brænde ud. Han lader lykkeligt mørket slukke bevidstheden. Driver væk. Ud i junglenatten.

2

DAGEN DERPÅ

No mas.

– Roberto Duran

(efter otte runder mod Sugar Ray Leonard)

Han driver ind og ud af mørket. Søger tilbage til begyndelsen. Stanken af lunken ammoniak hænger tungt i luften, og hans øjne begynder at løbe i vand. Overalt i lokalet hænger sandsække ned fra loftet. Skæve og tykke af tusind lag gaffatape. Råb og slag runger gennem det lille lokale. “Højre, venstre, hook, hook.” Paf, paf, paf, paf. Nogle af de små drenge, flere endnu mindre end Teo, har hjelme på, der er så store, at deres ansigter ikke er til at se. De slår så hårdt, at deres kroppe, spændte som flitsbuer, løfter sig fra gulvet, når de forsøger at knuse viljen i den plethandske, der hænger som en hån i luften foran dem.

Han er bange og trykker sig ind til sin far. Den store mand kiler begge sine hænder ned mellem dem og sender med et bestemt puf sin søn hen mod den boksering, der fylder hele hans verden.

“Kom, Teófilo. Ikke bange. Jeg vil ikke se det.” Hans

fars stemme ulmer. Det cubanske temperament bobler lige under overfladen. Lad nu være med at skuffe mig. Og han ved, at hans far vil efterlade ham der. Så han kan vokse og blive stærk. Ikke en tøsedreng som alle de andre danskere.

“Hvad står du der og glor for? Sækken slår sgu ikke igen, din lille abekat.”

Hans skaldede træner med skægstubbe og en mærkelig foroverbøjet holdning kigger vredt på ham og peger på sækken. Rådvildheden brænder i hans ansigt. Men han slår på sækken, som han har set de andre drenge gøre. Lige på, lige på, til højre og nedefra. Den sorte pølse bevæger sig knapt nok, og det gør ondt i hans hænder. Han kigger op på manden, og nu kan han se, at blikket ikke kun er vredt.

De næste slag er mere målrettede, og sækken hænger ikke længere helt så stille. Han træner, til det bliver sort for øjnene, og han skal kaste op. Han er ikke hård og frygtløs som de andre drenge, men han forstår rytme og balance. Og han vinder. Meget mere end han taber. Hans far er stolt, selvom han ville ønske, at hans dreng havde lidt mere af løvens vildskab i sig.

De ser film med den legendariske cubaner Teófilo Stevenson og amerikaneren Muhammad Ali. Folkets mestre. Øver sig på at efterligne deres stilarter. Hans far drikker mørk rom af flasken og forbander Cuba langt væk. Spyttter på de synkende kommunister for at holde deres boksere i bur. Slukke deres drømme. Stevenson var taprest, men Ali var den største. Fordi han var fri.

De forsvinder i de gamle filmklip i timevis. Ser Clay blive til Ali. Fra urørlig sommerfugl til krigerisk bi på få minutter. Teos lighed med Ali og talent for at efterligne får dem begge til at grine af begejstring. Hans far drikker sig fuld, men det er perfekt. Fordi det bare er dem og et sprog, som kun de taler. Og fordi han bare bliver bedre og bedre.

Det er lidt svært at trække vejret for den store knude, der sidder i brystet. Han har så meget forventning inden i kroppen, at det trykker for ørerne. Han slår handskerne sammen med et smæld. Lyden overdøver nervøsiteten og får den værste uro ud af ham. Hans fars hænder hviler på hans skuldre. Tunge og trygge. Varmer hans nakke op, så den tynde stilk bedre kan tage imod de slag, der kommer. Den røde undertrøje hænger som en natkjole på ham, og hans træner propper bunden ned i shortsene, så han ikke skal snuble i den. Masken er for stor til hans hoved. Det er en, de har lånt fra kassen med det glemte træningstøj. Hans far siger, han får sin egen, når han begynder at vinde sine kampe.

Det er vigtigt at vinde den første kamp, for i boksning kan et par dårlige kampe gøre det af med dig. Teo forstår ikke helt hvorfor, men det er også lige meget. Han spænder i sine knytnæver og gør sig stærk i kroppen. Danser på stedet og lader armene dingle som Ali. Den blege, blå dreng nikker til ham og smiler med sin tandbeskytter. Teo løfter paraderne uden at smile tilbage. Det er sådan, man gør sin modstander bange. Med nogle små ting som viser, at man ikke helt er til at regne med.

“Gå hårdt til ham, hijo mio. Den lille yuma ser bange ud.” Hans fars stemme er meget høj og fylder hele rum-

met. Hans træner vil ikke have det, men hans far råber alligevel. For hans skyld.

Første slag kommer ud af ingenting. Ryger lige igennem hans hængende parader og rammer ham på næsen. Tårer fylder hans øjne og udvisker alt omkring ham. Han prøver at tørre de sviende øjne, men handskerne kan ikke nå derind. Knuger handskerne tæt til hovedet for at beskytte sig mod det næste slag, som han ikke kan se. To hårde stød til kroppen sender ham baglæns gennem ringen og ud i hjørnet. Drengen hamrer løs på ham, og Teo gemmer sig i mørket og prøver på ikke at pive. Tæller til ti, og så sender han nogle vilde sving afsted for at vise, han stadig er med.

Nu er det den blå dreng, der viser sig frem og danser lidt på stedet. Han er stærkere end Teo og har allerede fået nogle rigtig gode slag ind. Tror han er svag. En tøsedreng. Han kigger på sin far, der nikker og blinker til ham. Han bliver varm indeni. Den blege knægt tror, han er bedre end dem, men det er han ikke. Teo mærker den gode vrede vende tilbage og kommer op på tæerne. Danser på tåspidserne. Den store dreng er på vej mod ham, men Teo bliver stående et øjeblik mere. Lukker øjnene og mærker efter.

En stor, stærk modstander kræver, at man er snedig. Teo smiler ved sig selv. Han ved ikke præcis, hvad der kommer til at ske, men nu har han den rigtige følelse i hjertet, og så gør hans krop resten. Da han kigger op, har den blå handske kurs lige mod hans hoved. Nakkemusklernes spændes i et splitsekund, og hans hoved danser ud af rækkevidde. En, to, tre gange, og den blå dreng har ikke ramt andet end luft. Blegfisen hæver øjenbrynene. Kan næsten ikke tro sine egne øjne. Så sender Teo et hook i

maven på den ubalancerede knægt og kan høre et gisp, da luften ryger ud af hans lunger. Han søger ud i hjørnerne. Glider af, indtil den blå har slået sig selv flad. Stikker til sin modstander. Vinder point efter point og trækker stille og roligt sejren i land.

Hans far er lang i ansigtet. Ønsker sig ikke en søn, der er snu og udspekuleret, men en søn, der er stærk og modig. Så han giver fanden i taktik og tålmodighed. Hans træner skriger på retræte, men overdøves gang på gang af en buldrende stemme:

“Fremad, fremad, chico. Vamos!” Og Teo kaster sig frem over slagmarken. Klar til at møde sin modstander med åben pande. Vil mærke tandbeskytteren blive mast mod mundhulen og næseryggen give efter. Udkæmper ægte gladiator kampe, hvor kun viljen adskiller vinderen og taberen. Han skyder et blodigt grin ud til sin fars ranke skikkelse og slår sig på brystet. Kan mærke, at han gør det rigtigt nu. Storhed spirer i ham. Han har vildskab, men taber mere, end han vinder. Hans syn kan ikke tåle de mange slag. Han lærer, at boksning er blod i afføringen, brækkede ribben og flækkede knoer. En øvelse i at lukke resten af verden ude, ignorere smerte og nederlag. Lade alt det indestångte eksplodere på lige det rigtige tidspunkt. Indtil heller ikke det rækker.

Smertefri søvn findes ikke, på trods af alverdens ketoganer. Selv hans fars tilråb kan ikke længere drive ham frem over den blodige kanvas. Den store mand lægger sin varme pande mod hans. Fortæller historier om Ali, der trods alle odds og alle forventninger kom igen og sejrede til sidst. Men der er trods alt grænser for, hvor mange gan-

ge man kan tabe, før man holder op med at tro på eventyr. Skam og stolthed i en evig pærevælling. Han knuger lagnet, bange for, at alt forsvinder, hvis han ikke holder fast. Hører en blid stemme. En engel, der kalder ham til sig. Op fra mørket.

Englen kigger på ham. Og nu er hun virkelig og håndgribelig og lige foran ham. Hendes læber bevæger sig, og hun ser ikke glad ud. Dårlig synkronisering. Lyden er forsinket, og han synes, hun spørger ham om hans navn. Han tænker, at det kan hun sikkert bedre huske end ham, og griner. Han kan høre blodet bruse i sine ører, og der begynder at komme lyd på verden. En baggrundsstøj, der gradvist bliver mere intens, som når en forstærker skrues op, men mangler input. Den snigende fornemmelse af, at musikken bliver alt for høj, når nogen trykker på play. Med et pop brister diget, og verden oversvømmes af lyd.

“Er du vågen?” Hun står ved fodenden af sengen med hænderne i siden.

“Hej Lotta – du ser godt ud, mi vida.”

Han lader, som om han er helt med på, hvad der foregår. Fast besluttet på at opføre sig, som om det her hverken er resten af en drøm eller begyndelsen på en ny. Det sidste, han husker, er lugten af sved og junglenat, og han har på fornemmelsen, at han i virkeligheden ligger i en grøft i Zaires middagshede og sover rusen ud.

“Du ligner lort, Teo, men nu kan du da i det mindste genkende mig.” Hun læner sig ind over ham, og hendes lugt er velkendt og tryk. Hvor længe siden er det, han har set hende? En dag, en måned, år? Hun kigger ham i øjnene, og hendes halskæde, det lille, forgyldte knøjern, rører

hans hage.

“Er du overhovedet derinde længere?” nærmest hvisker hun. Hendes mund og øjne er smalle, så han ved, hun bekymrer sig.

Væggen i fodenden har slået revner, og malingen skaller i store fugtige flager. En ventilator i vindueskarmen skubber den fugtige, ildelugtende luft rundt og får kanten af dynebetrækket til at blafre. Ingen aircon. Om et par timer bliver varmen kvælende. Hans bevidsthed driver dovent rundt i lokalet, indtil et skarpt knips foran hans øjne bringer hende i fokus igen.

“Tag dig sammen, Teo, og hør efter. Bare fem minutter, så kan du vende tilbage til grøntsag-land igen.”

Hård i filten som altid. Han burde være fornærmet, men lige nu kan han kun tænke på, hvor dejligt det er, at hun er her. Han vender sig om på siden og lægger hagen i hånden.

“Stadig lige bossy, hva’? Kan du ikke lige fortælle mig, hvor vi er, og hvordan du har fundet mig – så skal jeg nok lege med. Jeg lover.”

Hun kigger vantro på ham.

“Vi er i København. I din egen fucking lejlighed. Det er i øvrigt ikke så svært at finde dig, når du aldrig skifter adresse. Godt at se, at du ikke flytter dig, selv når halvdel af din bygning står under vand. Selv for dig er det sgu et trist sted det her.”

Han kigger sig omkring og konstaterer, at hun har ret. Kom nu, sig noget kækt, så hun ikke står her og tror, du er en total taber.

“Du ved, vi har haft nogle af vores bedste nætter på billigere værelser end det her.”

Hun hører ham ikke. Han ved, at hun forsvinder ud af hans bevidsthed eller ud ad døren lige om lidt, og frygten for igen at være alene samler sig som en klump i hans mave. Hun er en kælling for sådan at brase ind i hans liv nu, hvor han er blevet god til at glemme. Den rigtige blanding kan marinere ham i mørke i dagevis og lader kampene leve videre længe efter, gongongen har lydt. Lange, dejlige døgn, hvor han er væk mere, end han er til.

“Vi vil gerne have dig til at bokse et par kampe, Teo. Masser af tilskuere og gode penge.”

“Nå da da. Jamen, det lyder fint. Jeg skifter lige, så er jeg klar.”

Det nedladende tonefald preller af på hende.

“Jeg ved godt, du har det skidt. At du tror, du er færdig. Men det her er en chance for at komme tilbage.”

“Se på mig, Lotta. Hvad skal jeg bruge penge til? Halvdelen af tiden ved jeg knap nok, hvor jeg er – det gør sgu ikke den store forskel, om jeg bor på Hilton eller lige her.”

“Ikke desto mindre vil vi gerne have dig til at bokse. Ordentlige kampe med et ordentligt feed og et rigtigt publikum. Vi ved begge to, du ikke siger nej, så bare sig ja, så vi kan komme videre.”

“Hvem er vi?” Han sætter sig op i sengen i skrædderstilling. Det gennemsvedte lagen ligger i en bunke i hans skød.

“Det behøver du ikke bekymre dig om.” Hun kigger lige igennem ham, og han ved, at det skal han helt klart bekymre sig om.

“Er det Sergei og de andre jihadi-joes – for så tvivler jeg sgu på, at pengene er risikoen værd.”

Hun trækker lidt på det, men svarer så.

“Det er Sergei. Men han har samlet et crew af veteraner fra krigen. De har styr på deres ting.”

“Tjetjenerne interesserer sig kun for deres hellige krig, Lotta. Og jeg har hørt, de klipper fingrene af folk for et godt ord.” Han vifter med sine fingre. “Jeg vil gerne beholde mine hænder. Så hvad med at du holder op med at spille min tid og lader mig dø i fred.”

“Hvad hvis jeg fortalte dig, at du kan få sat de nerver rigtig sammen igen?”

“Lad være med at snakke til mig, som om jeg er idiot. Jeg er hjerneskadet, men sgu ikke på den måde.”

Hun tøver igen et øjeblik. Bider sig i læben og beslutter sig så for at spytte ud.

“Vi er på jagt efter Khattab, Teo.”

Han blinker et par gange og lader sig falde bag over i sengen med et teatralsk suk.

“Hold nu kæft, Lotta. Dig og Sergeis oldboyshold mod skyggeboksningens godfather. Du er jo lige så sindssyg som mig. Og hvis du tror, at Khattab er interesseret i det her trafikuheld,” han peger på sit hoved, “så er jeg sgu bange for, du bliver slemt skuffet.”

Lotta sætter sig på sengen og lægger en varm hånd på hans fod, der stikker ud under lagnet.

“Du ved, Khattab var interesseret i dig, Teo. Tror du, Sergei var gået med på den her plan, hvis han ikke var sikker på, at det er rigtigt? Khattab har haft scouts til alle dine kampe. Hver og en af dem. En af verdens rigeste mænd så gudhjælpemig et eller andet i dig, og vi tror stadig, han er interesseret. Men hvis du ikke bokser, så er der ingen måde at få fat i ham. Du behøver ikke være i topform, men vi bliver nødt til at vise ham, at du er værd at

bruge tid på. At du ikke er et udbrændt vrug. Guderne må vide, hvordan det skal lykkes, men Sergei er klar, og du får aldrig en bedre chance.”

“Ret mig, hvis jeg har misforstået noget, men hvis jeg kender dine tjetjenske venner ret, så skal de kidnappe manden og true penge ud af ham. Det er i forvejen en lor-teplan, og selv hvis det lykkes, hvad fanden hjælper det så mig?”

Lotta rynker brynene.

“Du er med på, at Khattab ikke bare er en eller anden boksegal rigmand, ikke også? Altså manden er godt nok totalt besat af skyggeboksning, men det er jo nærmest en hobby ved siden af alt det andet lort, han har gang i.”

Teo klør sig på hagen. Khattab er en levende legende i skyggernes verden. Et navn, der hviskes i krogene til hvert eneste stævne. Hvis man kommer i stald hos Khattab, så rykker man direkte op i superligaen. Manden er Don King og Bob Arum i én og samme person. Han har aldrig overvejet, at nogen kunne være mere end det.

“Ok. Så han er mere end bare verdens vildeste promotor. Hvad er han så?”

“Han er opfinderen af skygge-tech for helvede, Teo. Han har tjent så mange penge på bioteknologi, at han kan købe de fleste lande i verden kontant. Khattab Group ejer markedet for biovåben og implantater. Det var hans militære prototyper, der blev brugt i de første skyggekampe. Det meste af det, du har inde i hovedet, stammer fra ham.”

Teo tager sig til det knudrede brusk og ømme metal bag sit øre. Lotta peger på hans implantat og fortsætter:

“Altså det, du har siddende der, er selvfølgelig billige kinesiske knock-offs, men teknologien kom fra Khattab. Og

når det kommer til kød-tech, er manden stadig i en liga for sig. Og efter sigende er han så gået all-in på skygeboksning nu. En sport med en omsætning på et par sølle milliarder om året. Nogle siger, han er blevet tosset. Alt-så rigtig sindssyg. Men uanset, så er det hans lille hobby, som giver os en chance for at komme tæt på ham.”

Teo prøver at få de mange ord til at falde på plads og lyser op i et flabet smil.

“Så det, du siger, er, at Khattab er en superrig boksepromotor, som synes jeg har nogle vilde moves?”

Lotta sukker og ryster på hovedet.

“Det, jeg siger, Teo, er, at hvis nogen kan fikse dig, så er det Khattab.”

Teo bider sig i læben. Som altid er hun et skridt foran. Sætter ham stille og rolig skakmat.

“OK. Så jeg lokker Khattab ud af busken. Og så går dine venner til angreb. Hvornår ser du lige Khattab og mig sætte os ned over en kop kaffe og kigge på mine smadrede nerver?”

Lotta slår ud med armene og ruller med øjnene, som om han har sagt noget dumt.

“Jamen, du kan jo også bare prøve at ringe til ham, og se, om I kan aftale en konsultation. Det er ikke en perfekt plan, det kan vi sgu hurtigt blive enige om, men uden Sergeis forbindelser og hans folk, så kommer du aldrig i nærheden af Khattab. Og lad nu være med at lade, som om du ikke er nysgerrig efter at vide, hvorfor en af verdens mægtigste mænd lurer på en wash-out som dig.”

“Måske kender han bare talent, når han ser det. Har du overvejet det?” Han prøver at lyde kæk, men hendes blik forvandler ordene i hans mund til savsmuld. Hun ligner

mere og mere én, der fortryder, hun er kommet. Han skifter spor. Ivrig efter at få fokus væk fra sig selv.

“Og hvad med dig, Lotta? Du ville nok ikke sidde her og sludre med mig, hvis der ikke var en heftig bonus i den anden ende.”

“Jeg skal bare hente dig, Teo. Og sørge for, at du ikke fucker op. Jeg bliver betalt uanset, om du lykkes eller ej. Men det her er den sidste og bedste chance, du får. Tag den.”

Han kan se hendes forventning. Det stædige håb, der får skammen til at rive og flå i ham. Det gør ondt, fordi hun stadig, på trods af alt, tror på, at han er noget værd. Resten af verden ser bare et ringvrag. En gadedreng med billige ambitioner og endnu billigere implantater. Mr. one-hit wonder, der et kort øjeblik kunne svinge på sin særlige frekvens med de gamle kæmper og nu er brugt op. Et voldsomt, nedsmeltet ego, som ingen savner. Det har han lært at leve med, og det eneste, han forlanger, er for helvede lidt ro til at forsvinde i fred.

Hans knoer er hvide, og han har lyst til at slå hende. Lange ud og sætte hende på plads. Han møder hendes blik og håber, hun er skræmt. Men det er hans øjne, der løber i vand, og da et stille hulk undslipper hans læber, ved han slet ikke, hvad han skal stille op med sig selv. Nu løber der tårer ned over hans kinder. Hvorfor tuder han som en lille pige? Og hvor er det nu, han er? Hvorfor sidder Lotta og kigger på ham, som om noget er helt galt? Hun rører ved hans ansigt, som hun plejede at gøre, og det giver ingen mening at gøre modstand. Hun er smuk, og hun er lige her. Han kan næsten ikke begribe, hvor heldig han er.

“Teo? Er du der?” Hun kigger på ham, og han tænker, at han nok har været væk igen. Hvor længe mon?

“Jeg er lige her. Gider du slappe af med de der bekymrede mor-øjne?”

“Jeg prøver bare at finde ud af præcis, hvor langt ude du er. Kan du huske, hvad vi lige har snakket om? Ordentlige kampe, Khattab, en ny hjerne til dig?”

Heldigvis kan han godt samle sine tanker lige nu, så han behøver ikke lide yderligere ydmygelse på den konto.

“Ja, jeg er med. Jeg synes stadig, det lyder som en idiotisk plan, men mit balkort er tomt de næste par måneder.” Og tilføjer med et smil. “Så vidt jeg husker.”

“Så jeg kan fortælle Sergei, du er med? Og du kommer rent faktisk til at kunne huske den her samtale i morgen?” Hun smiler, men der er intet i hendes stemme, der tyder på, at hun morer sig.

“Ja, ja, jeg er med, og jeg kan sgu godt huske, når jeg indgår en aftale. Du har bare fanget mig på en dårlig dag. Sådan kan det gå, når man bryder ind på folks værelser og blander sig i et halvdårligt trip. Slap af.”

Hun rejser sig op uden at sige mere. Træder helt tæt på ham, og da han skal til at række ud efter hende, scanner hun med en øvet bevægelse blokken bag hans øre og går hen til døren.

“Jeg ringer snart. Jeg har dit nummer.”

Han lader sig falde tilbage på sengen. Lagnerne er klamme og kolde. Lidt efter går han ud i badet, der er bygget ind i en niche i væggen, og spiller pik, uden at det medfører den mindste nydelse. Den tilfredsstillelse vil han trods alt ikke give hende. Han kigger på sæden, der i små ryk glider ned over de grå kakler, og overvejer et øjeblik, hvor langt

ude han nok i virkeligheden er.

3

NO PAIN NO GAIN

His talent was as natural as the pattern that was made by the dust on a butterfly's wings. Later he became conscious of his damaged wings (...) and could not fly any more because the love of flight was gone and he could only remember when it had been effortless.

– Ernest Hemingway

Et udbændt nervesystem centrifugerer med 2000 omdrejninger. Klasker tunge minder mod hans hjerneskal natten lang. Drømme om ting, der var og kunne have været, udvisker skellet mellem nat og dag.

Han er ung, smuk og frygtløs. Men ingen i det københavnske boksemiljø vil røre ham. Nogen kalder hans far en fortrukket nar. Så løber det iltre temperament af med ham, og ting går i stykker. Han er non grata hos CIK, Sparta, dem allesammen. Han vil skide dem et stykke. Træner endnu hårdere. Bokser gadekampe langt under sin standard. Dårlige boksere med tunge møtrikker inde i handskerne.

Hans tykke, blodige pis farver vandet i kummen brunt.

Trætte nyrer, der minder om, at det her ikke går godt meget længere. Når han er ved at få bank, så gjalder den gamle mands stemme fra ringside: ”Fremad, mi hijo. Ingen frygt.” Så finder han et gear mere. Han har et stort hjerte. Ligesom Ali. En evne til at bevare bevidstheden, selv når hjernen ramler ind i kraniet. Griner smerten lige op i ansigtet, præcis som han har lært. Intet hjælper. De sølle gadeslagsmål dræber hans ry. Uretfærdigheden har ham i et nådesløst kvælertag, der bare strammes, jo hårdere han kæmper imod.

Og så en tilfældig nat fødes noget nyt gennem nettets kanaler. Tænder et lys i mørket. En russisk fight night streamer live med en verdenspremiere på menuen. Skyggekampe kalder de det. Klassiske opgør programmeret ind i hjernebarken på nye boksere. Billige implantater svejset direkte på nervesystemet. Militær proto-tech. Adopteret af moder Rusland og oplasket til ren blodrus. Mørkenettet koger i begejstring. Nyt land har åbnet sig. Venter på at blive indtaget.

De gale russere genopfører Dempsey vs. Willard fra 1919. En af hans fars favoritter. Og en af de mest brutale kampe i boksningens historie. Der zoomes ind på det store, klodsede implantat. Det ligner et høreapparat fra forrige årtusinde. Ledninger og lodninger smeltet sammen med hud og brusk. Frankentech, som mangler ti års test og udvikling.

Skyggerne har ikke den fjerneste lighed med originalerne. Jess Willard var et monster. Verdens tungeste sværvægter. En frygtindgydende rækkevidde på 211 centimeter. Willards skygge er godt nok større end Dempsey, men

indsunken og blød at se på.

Kampen skydes i gang. De to skygger holder pænt disciplinen i parader og fodarbejde, men timingen er den helt gal med. Som at se film på en dårlig forbindelse, hvor lyd og billede ikke passer sammen. Det er, som om skyggerne bokser hver deres kamp. Parader mødes af parader. Slag møder slag.

Dempsey slår Willard i gulvet syv gange i første runde. Helt efter bogen. Man mærker en snert af den lille mands aggressive stil. Hans ustoppelige fremdrift. Dempseys skygge er for svag til at knuse den store cowboys kæbe. Til gengæld kan man tydeligt høre Willards håndled brække, da hans jab træffer Jack Dempseys tordenskrald af et hook. De nye kroppe falder fra hinanden. Står ikke mål med originalerne. Implantaterne overopheder og skyder lysende gnister ud i ringen. Den sidste begejstring siver ud af Teos krop. Der er intet håb i det her. Ingen sjæl.

Tredje runde. Dempseys skygge lægger an til det legendariske Dempsey Roll. En af de mest brutale manøvrer i boksningens historie. Teo hopper ind i Fuld Indlevelse. Det billige signal knaser i øjnene og klør i munden.

Dempseys skygge er færdig. Hjertet hamrer som en trommehvirvel mod ribbenene. Truer med at stå af. Men han kan mærke det rullende momentum i kroppen. Den tunge krop stiller sig på det yderste af foden. Helt ude af balance. Åben for angreb. Så svinger han tilbage mod centrum med voldsom kraft i handskerne. Dempseys skygge bevæger overkroppen i det karakteristiske ottetal. Bruger sin krops vilde rotation til at affyre det ene møllesving efter det andet. Hvert frembusende rul følges af et knusende stød til hovedet på Willard. Højre, venstre, højre, venstre.

Teos knoer flækker, og smerten skyder op gennem armen. Det er smukt. Den gamle mester til stede i hvert eneste slag. Utæmmet irsk cherokee-vildskab. Dempsey har sat sig i skyggens kød som en vred hveps. Og Teo er der sammen med ham. Fører hans hånd og æder hans smerte. Giver sin krop til kampen. Willards tænder flyver hjælpeløst gennem ringen, og Teo får kuldegysninger. Hans krop sitrer. Længes efter mere. Han græder ved tanken om at mærke mestrene i sin egen krop. Det her skal hans far høre.

Den gamle mand sidder i al sin indtørrede magt og væld. Venter på, at hans søn for en gangs skyld skal overbringe ham gode nyheder. De ser de bedste skyggehøloer på nettet. Teo sidder for foden af sin fars lænestol. Det er præcis som i gamle dage, og han er lige ved at briste af spænding.

Patriarkens øjne klares, da den sidste holo er spillet til ende. Han vender sit sorte blik mod sin søn. Nu skal de snakke natten lang. Lægge store planer. Men midt i stuen åbner sig en sprække med samme tyngdekraft som et sort hul. Han suges med svimlende kraft ned i sin fars raseri. Hvert eneste gebrokkne ord rammer som piskeslag. De har ødelagt Ali med deres teknologi. De har ødelagt alt. Hvor er der vildskab og vilje? Hvor er der ære? De skygger er dumme får. Forskellen på skygger og slaver er, at de her pendejos har valgt det selv.

Teo bøjer nakken. Trodsen brænder i hans ansigt. Han ved også godt, det er forkert. Man kan ikke bare kopiere sig til storhed. Men den gamle mand må for fanden forstå. Det her er deres sidste chance. De kan starte forfra. Tage skyggeboksningsen med storm. Det kræver bare den rette

mand. Hans far kigger på ham gennem smalle sprækker. Det her er for kujoner, mi hijo. Ikke for krigere. Ikke for os. Så klapper han sine store, brune hænder sammen i en fejende bevægelse, der betyder, han er færdig med at tale. Vifter sit afkom ud ad døren og sætter flasken til munden.

Han skal vise dem allesammen. Fordi han har, hvad der skal til. Og fordi han ikke har noget valg. Det kan selv hans fars afsky ikke ændre på. Lyset brænder hans blottede nethinder. Han er vågen, men kan ikke blinke eller skærme sit ansigt. Der er kortvarig lindring, når nogen drypper dråber i hans øjne, og alt kortvarigt sløres.

Verden begynder at ryste. En øredøvende rumlen får hans trommehinder til at blafre. De er ved at sætte noget ind i hans hoved. Det vibrerer i hans kranie. Hans synsfelt rystes. Kvalmen vælder op i ham. De er ved at bore den tunnel, der skal lede de små maskiner ind i hans hjerne. Levende metal flyder ind i hans kød. Åbner en direkte forbindelse til de gamle kæmper. Noget, der lyder som et tandlægebor, maser sig vej ind i hans øregang. Han hører en voldsom knasen i sit hoved og ønsker sig langt væk.

Han vågner med et sæt, da Lotta ringer. Han kan huske, hun var på hans værelse, men om det var i går eller for længe siden, er ikke til at sige. Der dukker en lille melding op i kanten af hans synsfelt, og han kan se, at hun har listet sig selv ind i hans telefonbog som 'Lækre Lotta'. En lille joke, der straks giver et sug af håb i maven. Han skubber håbet ned, hvor det hører til, og svarer.

“Hey, hva' så?”

“Vi skal til og i gang, Teo. Sergei venter i Warszawa,

og jeg har lige overført billetterne til din blok. Du flyver i aften fra Kastrup.”

To timer senere læner han sig frem i sædet højt oppe i natten og kigger ned på det oplyste omrids af ukendte byer. Han tager sig til øret og mærker implantatets kølige metal mod sine fingerspidser. Prøver at huske den skygge, han engang var, mens flyets vuggen fremkalder døsige minder.

De kalder ham skyggeboksningens første stjerne. En pioner, der varsler en ny æras komme. Hans far snakker ikke til ham, men det vil snart ændre sig. For Teo gør alt rigtigt, og stolthed er noget, man skal gøre sig fortjent til. Han har gjort skyggeboksning til hele sin verden. Takket være sin fars besættelse kender han alle de gamle fighters ud og ind. Har trænet Foremans højre uppercut, Fraziers venstrehook og Alis perfekte jab utallige gange. Han er en liga over de andre skygger, der slås som tomme maskiner. Lægger alt andet til side. Bruger hadet som drivkraft, når kroppen er ved at gå i stå.

Hans far har lært ham at hade verden uden for ringen. Et samfund, der træder på alle, der ikke bøjer sig for reglerne. Teo deler hans vrede. Føler sig tæt på ham. Den gamle mand ville smile sit lille smil, hvis han kunne se, hvordan hans søn brænder for kampen og æren. Teo siger ja til alle de kampe, han får tilbudt. Griner bare, når han opdager endnu et brækket ribben i kroppens medtagne hylster.

Under kampene er der mørke. Det er slut med at smage sejrens sødme i ringen. Men berømmelsen fejler ikke noget. Han er allerede et større navn som skygge, end han

var som bokser. Især hans lighed med Ali giver ham mange store kampe. Jeg er så smuk, jeg burde mejsles i guld, griner han.

Men med Ali følger altid skam. Han ved, at det er forkeret. Og dog kan han ikke sige nej, når de giver ham muligheden for at bokse foran flere tusinde tilskuere. Det kræver store øjeblikke at udrette noget særligt. Og det kræver en helt særlig mentalitet at skygge de gamle kæmper.

Han er en god showmand. Kan lide at være i centrum. Udbreder sig om Teo Reyes til alle, der gider høre på det. Der er en plan med hans liv. Den tager form nu. Man må lide, hvis man vil være stor, man må ofre sig. Det er ikke bare noget, han siger. Hans succes i ringen skyldes en unik forståelse for boksningens væsen. Sådan er det.

Når han dykker ned i mørket, er det som at drømme tusind drømme på én gang. Billeder og lyde strømmer forbi i glitrende stimer, der konstant skifter form og retning. Det eneste, der tager form, er hans far, der læner sig frem i sin lædertrone og kigger på ham med sine mørnede gule øjne. Selv nu, hvor han har hovedet fuld af kredsløb og har afgivet al kontrol, så løber den gamle mands vilje gennem ham.

Han flyder op til fuld bevidsthed. Kan høre publikum som en susen gennem hjerneskallens tynde vægge. Hans tyrenakkede promoter skriger ad jockeyen. Klager over, at hans skygge ikke virker ordentligt. Har improviseret midt i programmet. Hvilket ikke er muligt. Enten er man under, eller også er man ikke. Men det umulige sker igen. Variationerne er små, men den er god nok. Og han er knap i stand til at tøjle sin tilfredshed. Han er noget særligt.

Nogen hvisker i øret på ham, at rigmanden Khattab har kig på ham til sin lille eksklusive stald af boksere. Han skyder brystet frem. Fortæller stolt sit crew, at Khattab har fået øje på hans improvisationer. Deres latter runger mod de beskidte flisevægge. Han smækker døren til toiletet, så de ikke skal se hans rasende tårer. Han kommer på kant med sin promoter, der ikke kan se perspektiverne i improvisation. Rygtet om en besværlig skygge breder sig som en steppebrand i hans lille verden. Men han er stadig et navn, og rygtet om Khattab hænger stædigt ved.

Han fylder lungerne med skoldhed luft. Forsvinder. Bliver flået op fra dybet ved, at en gorilla spiller tromme på hans hoved med et koben. Han slår øjnene op, og projektørerne oplyser bagsiden af hans kranie. Ringen og hans modstander bevæger sig i spastiske ryk, hver gang gorillaen lander endnu en fuldtreffer. En metallisk knasen, som fra en gearkasse i baglås, hviner fra implantatet bag hans øre, og lugten af brændt brusk flyder ind i hans næsebor.

Endelig får nogen slukket for ham, og han klasker sammen som en kludedukke. Ned på den kølige kanvas. De siger, de kan reparere skaden, men deres blikke siger noget andet. Væk er det behagelige mørke, når han skygger. Nu dykker han ned i et hav af sylespidse nåle. Mærker hvert eneste jab som et stød til leveren. Smerten er en gammel ven. Den kan han leve med. Men de kan ikke få kramperne til at gå væk. Og så bliver han bange. Bange for, at de vil tage hans kampe fra ham. Så han tager lidt flere piller. Får svejset nye dæmpere på sit system, der holder kramperne nede.

Hans tanker størkner som cement. Han smider fe-

edet under kampene. Igen og igen. Står og kigger ud i en halvtom sal, mens en fremmed fyr bokser alene rundt i midten af ringen. Humper ud af salen, med ølglas og stole flyvende om ørerne. Ingen gider se på det lort. Håbet om hans fars anerkendelse siver, sammen med de sidste rester af publikum, ud af den dunkelt oplyste hal.

Nat efter nat dykker han ned i smertehavet, fordi han ikke ved, hvad han ellers skal gøre. Trækker vejret dybt ned i lungerne. Ignorerer de døende nervers protest. Giver det sidste, han har. Tiden mellem kampene er en rød tåge. Natten byder på uendelige genudsendelser af kampe, han ikke har bokset, blandet med sort-hvide højdepunkter fra The Rumble. Han råber efter sin far. Men der kommer ikke flere glimt af inspiration, og rygter om Khattab og de store kampe er blot et fjernt minde.

Flyet rammer landingsbanen med et ordentlig klonk, der henter ham tilbage til nutiden. Store, lysende bogstaver byder velkommen til 'Warszawie', og det tager ham hele køreturen til terminalen at huske, hvad fanden han laver i Polen. Den førerløse taxi flyder roligt gennem storbyens gader. Tager sig god tid. Teos lever er færdig med at nedbryde pillerne, han tog hjemmefra, og sveden driver af ham.

Bilen standser langt om længe. Døren åbnes, og Lotta kigger ind på ham. Hun smiler kort og hiver ham ud af kabinen. Ind gennem en døråbning uden dør og ud i et varmt, tilroget baglokale. Midt i rummet sidder deres vært på en lav skammel. Den lille mand blottes sine dårlige tænder og rækker næven frem mod Teo.

“Det er en ære at møde en skygge med så smukt et ryg-

te.” Sergeis drævende slaviske overgreb på det engelske sprog klinger med sælgerens særlige desperation. Tilfreds med sin velformulerede velkomst slår Sergei over i sit modersmål og sætter tempoet i vejret.

Teo skæver op til højre, og det blinker diskret i hans synsfelt, at Sergei åbenbart snakker akkish en dialekt af tjetjensk. Det siger ham absolut intet, men sprog er heldigvis ikke noget, han behøver bekymre sig om. I hans hoved er Sergeis ordstrøm dubbet med den samme neutrale kvindestemme som alle andre udlændinge, han møder. I de gode gamle dage havde han software, der bedre efterlignede, hvordan folk faktisk snakker, men de licenser er for længst løbet ud, og det er også helt fint.

Mens ordene flyder ud af Sergei, tager Teos opmærksomhed en tur rundt i lokalet på egen hånd. Der står en mager fyr bag Sergei med tjavset hageskæg og kjole på. Hans ansigt er furet og fuld af ar. Han ligner en fluevægter, Teo engang kendte, som tog for mange ketaminer og faldt i søvn i et solarium. Abdul. Næh, Ahmed var det. Eller var det ...

En hånd knipser to gange i luften foran Teos ansigt, og Sergei træder ind i hans synsfelt. Den lille mands mund bevæger sig, men der kommer ikke nogen ord ud. Teo ved, at han er drevet væk i Sergeis talestrøm og begynder panisk at gennemgå de første fem slag fra Thriller in Manilla. Lavt jab til kroppen fra Frazier, tre lige stød fra Ali, endnu et lavt stød fra Frazier, den notorisk langsomme starter.

Jab for jab genvinder han grebet om verden, og flere og flere af Sergeis ophidsede udbrud begynder at give mening.

“... Udbrændte idiot ... hvor i alverden ... disrespect ...”

Teo bryder ud i sit bredeste grin og afbryder.

“Hey, sådan er det med os cubanos – vi hører sgu ikke efter hele tiden. Medmindre der kommer nogle penge på bordet selvfølgelig. Det plejer at hjælpe gevaldigt. Kan du finde nogen af dem frem? For ellers tror jeg sgu, jeg smutter videre.”

Sergei kigger på ham. Tydeligt forbavset over det pludselige mentale nærvær. Fornærmelsen fylder luften i det lille lokale, og Teo ved af erfaring, at de næste sekunder bliver afgørende for hans videre færd i Sergeis ansættelse. Han ser slaget lidt for sent, men den store vagt er langsom og slynger sin arm for at få mest mulig kraft. Teo sænker hagen og løfter sin skulder, mens han drejer overkroppen, så han vender siden til sin modstander. Slaget rammer ham med stor kraft på skulderen, men han holder balancen. Bjerget i jakkesættet derimod er ude i en fatal rotation om sin egen akse, der sender hans hoved i en ustoppelig bevægelse mod Teos venstrehook.

Det er ikke altid, Teo på forhånd kan sige, om næste slag bliver afgørende, men her er der ingen tvivl. Hook og hage forbindes i et teknisk formfuldendt øjeblik, som Teo, trods situationens alvor, tager sig tid til at nyde. Kæmpens hoved giver så gevaldigt et svirp, at hans øresnegl ryger løs og et øjeblik hænger vægtløs i luften, inden den bliver trukket efter resten af hans faldende krop i den lille, gennemsigtige spiralsnor, der er fastgjort til hans øre. Spredte klapsalver fylder lokalet, og Teo oplever en snert af panik, indtil det går op for ham, at Sergei smiler, og at klapsalverne ikke er et produkt af hans fantasi.

“Det kan godt være, din hjerne er grød, men dine reflek-

ser ser ikke ud til at fejle noget, vi ikke kan fikse. Vi skal gøre dig god igen, dansker, og du skal bringe krigslykke til os alle.” Sergei bryder ud i et grin og vender sig mod Lotta, der ser uimponeret ud.

“Hvad sagde jeg, min lille stjerne? Det her kommer til at gå godt.” Den muntre tjetjener strækker armene over hovedet og danser en lille sejrdsans om sin stol. Bag ham løfter fluevægteren sine hænder til ørerne og mumler en bøn.

Han er rusten som en gammel havelåge. Har lykkeligt glemmt, hvor ubehageligt det er at træne sig op til kampform. Den fysiske træning er monoton, uinspireret og uendeligt smertefuld. Ingen tanke på teknisk udvikling eller det mentale spil i ringen, der afgør de store kampe. Den lille gruppe trænere, som Sergei har fået i stald, er vant til at uddanne gadedrenge og har kun tiltro til udholdenhed og en smertetærskel så høj, at kroppen kan fortsætte, når hjernen er stået af.

Klik, klik, klik. Sjippetovets metronom fortæller hans brændende lægge, hvornår de skal springe. Han forsøger at spare sin eksplosivitet til runderne med double-unders, men benene er som beton, og lungerne fyldt med tjære og glasskår. Synet af den pæreformede krop i spejlet er det eneste, der holder ham kørende lidt endnu. Da han endelig kommer til sparringen, er hans krop spændt som en fjeder og slap som en pude.

“Slap af, knægt. Ellers holder du ikke to runder. Selv mod ham her.”

Hans træner peger på en slavisk udseende dreng, der står i det modsatte hjørne og slår handskerne mod hinan-

den. Drengen er enorm. Der skvulper lidt hvalpefedt ud over kanten på hans shorts, men der er ingen tvivl om, at han kan slå huller i beton, hvis han rammer sit mål.

Rebene hænger slappe, holdt sammen i ringens hjørner med stofstrimler, der ser ud som om, de er revet af viskestykker. Da Teo dukker sig ind imellem rebene, ser han, at underlaget har suget så meget blod og spyt, at det næsten ser lakeret ud. Det er sært betryggende, hvordan ringen ligner sig selv, uanset hvor i verden han befinder sig, og da han rejser sig med paraderne hævet, har verden igen antaget en velkendt form. En størrelse, han kan forholde sig til. Han ved, han kan slå den forvoksede dreng, der tårner sig op over ham, men ved også, det kommer til at gøre ondt, hvis han ikke får det overstået i en fart.

“Davai, davai,” lyder en nasal stemme bag Teo, og hurtigere end man skulle tro muligt, er kæmpen ude af start-hullerne og sender sit første stød af sted med kurs mod Teos kæbe. Teo går instinktivt i knæ. Dukker sig for det krydsermissil, der for et øjeblik siden havde kurs mod hans ansigt, og sender et højre uppercut af sted med så meget kraft, som hans udbrændte krop kan mønstre. Slaget rammer rent på kæben, og drengen tumler overrasket baglæns gennem ringen. Skuffelsen brænder i brystet på Teo. For få år tilbage havde det uppercut sendt alle på nær Foreman i gulvet, men kæmpen bliver på sine ben. Det burde ikke være muligt. Lige meget. Nu skal kødbjerget have en lektion i bokseøkonomi.

Teo træder frem mod drengen, der ikke længere lugter af ungdommens overmod, men af barnlig frygt. Træder under et forkølet jab, sidestopper til højre og sender to stenhårde hook til leveren af sted. Han hører til sin til-

fredshed et gisp, da kæmpen mister luften og et bump, da han øjeblikket efter mister kontrollen over sine ben. Teo stirrer sin træner lige i øjnene, mens han træder ud af ringen, og drengen kaster op på alle fire i baggrunden.

Hviledagene bruger han på sofaen. Han streamer gamle kampe på holoen og nyder at flyde ind og ud af kampene uden at skulle fokusere eller være til stede. Smiler over Erislandy Savón, der bevæger sig næsten lige så godt som sin legendariske onkel. Når han ser en af cubanerens kraftfulde kombinationer, forestiller han sig, hvordan han vil genskabe den i ringen, slag for slag, trin for trin, og i de øjeblikke er det, som om nogen løfter den sandsæk, som livet har smidt på hans hoved.

To timer om dagen kommer en polak på besøg og tvinger ham igennem endeløse koordinations- og hukommelsesøvelser. Mønstre, der gentager sig dag for dag. Lange rækker af ord, tal og former popper op i hans synsfelt, og Teo skal huske og markere de rigtige svar.

De første ti minutter er han ikke til at skyde igennem. Han kan holde øje med flere objekter på én gang, ramme mål på mål i højt tempo og huske lange kombinationer af former og farver. Han griner til polakken og fløjter imponeret af sig selv. Prik, prik, prik – lynhurtigt – ra-ta-ta-ta-ta som et maskingevær – SLAM – lige i øjet.

Efter de første opløftende minutter brænder hans nervesystem hul i filmen. Farver flyder sammen, og der opstår flere sekunders forsinkelse på hver eneste bevægelse. Han flagrer med armene og slår ud efter mål, som han ved, for længst er væk. Spytet flyver fra hans læber, mens

han trygler sine hænder om at gøre, som der bliver sagt. Nu. Nu for helvede. Hans pegefinger begynder at rode rundt i den tomme luft, og det dunker nådesløst i hans tindinger. Han kører videre. Trekant og blå ser helt ens ud. Bliv ved. Sorte pletter og mærkelige lyde flyder ind i øvelsen. Holoen slukkes, og den pjuskede mandsling stikker sit hoved ind i hans flimrende synsfelt. Rynker let på brynene og sukker inderligt.

Teo synes ikke, de mange tests har anden effekt end at nedbryde hans selvtillid, og han prøver at forklare Sergei, at en bokser har brug for at være på toppen af verden.

“Du er skygge, Teo. En fin skygge, ingen tvivl om det, men du behøver ikke god selvtillid. Bare et nervesystem og en krop, der kan starte, når klokken ringer.” Sergei smiler næsten undskyldende til ham og kaster armene i en opgivende bevægelse, som for at sige: Det er ikke mig, der laver reglerne. Så bryder han ud i en kaglende latter, der lyder som nogen, der løber på løst grus og smækker døren bag sig.

Da den mutte polak har testet omfanget af hans skader med neurologiske tests af enhver tænkelig art, forsvinder han så pludseligt, som han er kommet. I stedet ringer en nervøst udseende asiat på døren og præsenterer sig som doktor Ling.

Ling har et vådt og slapt håndtryk og vrøvler løs på mandarin. Ling fortæller uden at blive spurgt, at han indtil for nylig arbejdede for den kinesiske medicinalindustri, men nu er selvstændig forretningsmand, der sælger sine ydelser til et eksklusivt internationalt klientel. Da Teo højlydt

undrer sig over, at en tjetjensk småkriminell skulle være 'eksklusivt klientel', forklarer Ling, med noget, Teo tolker som en skamfuld mine, at Sergei ikke ligefrem er en normal kunde, men at han tilbyder en vis beskyttelse sammen med pengene, som ellers kan være svær at skaffe. Teo har heller aldrig hørt om en desertør fra den kinesiske top-industri, som har levet længe nok til at fortælle sin historie.

Ling medbringer nyeste generation af kopi-medikamenter fra sine tidligere arbejdsgivere, og kineseren bemærker hastigt, at nogle af kopierne stadig er i prototype-fase, hvilket betyder, at de ikke er testet meget grundigt på mennesker. Han giver dog Teo sit ord på, at det blot drejer sig om formaliteter. Teo folder hænderne oven på hovedet og går i små cirkler om sig selv. Ling fornemmer, at hans patient ikke er helt rolig ved situationen og forsikrer om, at han personligt har stået for en lang række test på rotter, og kopi-præparaterne performede præcis som det oprindelige produkt.

Teo kender en skygge, der eksperimenterede med nano-baseret medicin uden de rigtige hæmmere og udviklede svulster på størrelse med appelsiner inden for de første timer og var død dagen efter. Ling fremstår i det hele taget både nervøs og forvirret. Ikke at det er så underligt at være nervøs, når man har kineserne i hælene. Men Ling giver snarere indtryk af at være en uduelig kvaksalver end en vigtig industrispion på flugt. Uanset så ryster lægens hænder så meget, at hver anden indsprøjtning skal gives flere gange, og manden snakker sort, når han skal forklare, hvilken medicin der gør hvad, og hvilke usandsynligt grelle bivirkninger der kun optræder i ganske særlige tilfælde.

Det arsenal af piller, der bebor Teos toiletskab, både øger og hæmmer vækst i hans nervesystem og skal tages i en ganske bestemt rækkefølge for ikke at resultere i katastrofal nedsmeltning. Han er samtidig på så ambitiøs en doping-diæt, at han to gange hver nat skal stå op og sjippe for at forhindre, at blodet størkner i årerne. Den del af kuren minder ham om de gode gamle dage. Hans hænder betjener roligt tovet, som for hver rotation tvinger hjertet til at pumpe nyt liv ud. Et øjeblik kontrol før han igen lader sig flyde med strømmen af kaos.

Den uendelige strøm af farvekodede medikamenter, der minder ham om vuggende slikbutikker på Amagerbrogade, betyder, at Teo ikke må tage sin almindelige dosis af euforiserende stoffer, og det har en ødelæggende effekt på hans humør at være i selskab med sig selv hver eneste dag.

Ved sine fulde fem mærker han, hvordan bevidstheden langsomt, men usvigeligt sikkert, glider ham af hænde. Han forsøger at holde fast i bare én tanke, klynger sig til den som en planke i et oprørt hav. Men den driver altid væk. Nogle gange kan han næsten nå den. Som en flue, der summer lige uden for hans synsfelt, driver det ham til kanten af vanvid, indtil han ikke længere kan huske, hvad det var, han prøvede at huske. Så veksler han mellem apati og panik som en dement, der ved, at noget mangler, men ikke lige kan sætte fingeren på hvad.

Nogle nætter vågner han og græder og klynker af smerte. Så prøver han at ringe til Ling for at få ham til at komme og ordinere noget smertestillende. Ling svarer aldrig, og Teo bliver så desperat, at han ringer til Lotta for at få hende til at fortælle Sergei, at han vil ud. At han ikke kan

mere, og at det ikke var det her, han sagde ja til. Lotta svarer, hver eneste gang han pinger hende. Og hun forklarer ham nat efter nat, at det vil få følger, hvis han dropper ud nu. Sergei har brugt mange penge på ham allerede, og Sergei er så munter som en kniv i øjet, når det kommer til penge. Konsekvenserne vil være store. Og der vil ikke være noget, hun kan stille op. Teo råber af hende. Men hun får som altid snakket ham til ro og næste morgen, slår han løs på sækken igen. Nogle gange lykkes det ham næsten at glemme smerten og finde tilbage til en verden, hvor kampen er alt, og han er noget særligt.

Den kvabsede dreng er blevet hans faste sparringspartner, og det er efterhånden tydeligt, at han ser op til Teo. Han kigger på ham med sine store hundeøjne, når de laver deres tekniske øvelser, og Teo bryder sig ikke om at sende ham i gulvet gang på gang. De skygger mere og mere, og det passer ham fint, for så skal han ikke tage stilling til den slags.

Feedet sidder bedre fast, men holder aldrig 12 runder. Han står klar i hjørnet og venter på, at verden skal fade til sort. Engang kom mørket roligt. Nu kommer det i brutale ryk, der sender kramper igennem hans nakke. Stikket bag øret er ømt, og han gnubber distræt bagsiden af handsken mod den hævede brusk.

Sort skærm. Lugten af sur sved forbliver i hans næsebor. Blodige tænder, øjne fulde af frygt, Everlast printet i synet på ham. Armene hænger lammede ned langs kroppen på ham, han skriger lydløst i sit fængsel, mens han overdynges med slag. Smerten er intens, men han ved ikke, om det er hans egen.

Fanget i en førerløs krop, slynger han slag til højre og

venstre. Så sænker en velsignet ro sig. Han kommer til sig selv og står og kigger på drengens krop, der ligger livløs midt i ringen. Hans træner prøver med en kroget finger at fiske tandbeskytteren ud af kæmpens mund, der giver sig med et svup og sender blod og spyt i lange strenge ud over gulvet. Teo synes, han kan se drengen trække vejret. Han kigger væk.

En time senere er han i kamp igen og har fået en ny sparringspartner. Hans træner siger til ham, at der var en bug i sidste pakke, og at det burde være ordnet nu. Smiler bredt, mens han forsikrer Teo om, at de gør alt, hvad de kan for at få rigtig godt styr på feedet inden hans kamp.

Og det bliver bedre. Der går længere mellem anfaldene. Men rigtig godt bliver det aldrig. Nogle dage mangler han flere timer, og der er stadig dage, hvor han ikke kan huske en eneste detalje fra det værelse, han voksede op i, uanset hvor hårdt han prøver. Kampdagen nærmer sig med hastige skridt, og Sergei siger, han er 100 procent klar. Teo kan ikke huske, præcis hvordan 100 procent føles, men det er ikke sådan her.

Han er på vej i bad, da et anfald rammer ham som en vildfaren lastbil. Han ser fråde flyde ud på gulvet foran sit ansigt, mens hans krop laver ormen på det beskidte gulvtæppe. De finder ham først en time senere, og to store fyre er nødt til at sætte sig på hans krop, før de kan få et kabel i hans implantat og slukket branden i hans nervesystem. Hver en muskel i hans krop føles ødelagt, og han er nødt til at kravle på toilettet. Ingen grund til at troppe op til træning. Han bliver ikke klar alligevel. De prøver at snakke fornuft til ham, men Teo pisser i sengen, mens han kigger

dem lige i øjnene, og så går de deres vej.

Døren åbnes på klem med en forsigtig knirken, og Lotta misser ind i mørket. Tydeligvis nervøs for, hvilket syn der vil møde hende. Da hun får øje på ham, sætter hun sig på kanten af sengen og stryger ham over håret. Han har stadig ondt overalt, og når han er ved at miste bevidstheden, så vugger hun ham i sine arme. Nogle gange lader han, som om han stadig er bevidstløs bare for at mærke hendes kærtegn på sin pande. Så snart hun opdager, at han kigger på hende, forsvinder ømheden i hendes blik, og hun slipper brat hans hoved på madrassen. Døren smækker, og det føles, som om han lige er blevet taget i at kigge gennem nøglehullet ind til pigernes omklædningsrum. Det bliver aldrig som før.

**HER SLUTTER LÆSEPRØVEN PÅ SKABERVÆRK
VIL DU LÆSE MERE?**

Ja tak!